

en ging de keerende stroom door de aarde. Bij dit stelsel heeft men steeds veel kans van storing door de aard-electriciteit of de zich in de aarde bevindende „vagabondeerende” stroomen. Bij het door de gemeente Amsterdam toegepast stelsel van dubbele geleiding, heeft elke stroom een draad, zoodat de aard-electriciteit geen invloed kan uitoefenen en de kans op storingen veel verminderd is.

Voor den aanleg van het net werd de gemeente overigens verdeeld in veertien secties, die feitelijk vormen een veertiental bovengrondsche netjes. Een veertiental gemeente-gebouwen, aangewezen als centrale- of opstijgpunten, zijn de plaatsen vanwaar de draden naar de abonnés gaan. De dikke ondergrondsche kabels, elk bevattende 28 paar draden, uitgaande van het centraal-bureau, zijn niet, zooals te Rotterdam wel het geval is, gelegd in den grond, doch in kokers of kanalen. Deze, ruimte biedende voor een groot aantal kabels, zijn volgens het Mounier-stelsel, d. w. z. van gevlochten ijzerdraad met cement overdekt, vervaardigd, en gesloten door dergelijke deksels, die gelijk liggen met het niveau der troittoirs; daar waar de kabels dwars over een straat moesten, werden zij getrokken door ijzeren kokers, omdat daarover het rijtuigverkeer plaats heeft. Het voordeel van deze kanalen is dat de kabels lang niet zooveel van vocht en vuil hebben te lijden dan wanneer zij lagen in den grond, terwijl men bij het uitbreiden van het aantal abonnés, eenvoudig de deksels heeft af te lichten om een kabel bij te leggen.

Dit stelsel zal op den duur der gemeente voordeelig zijn. Liggen de kabels los in den grond dan is het telkens, wanneer er een bij moet worden gelegd of naar eenige storing gezocht moet worden, noodig de straat op te breken, iets wat niet alleen groot ongerief veroorzaakt aan het verkeer, doch uitteraard veel kostbaarder is, dan het eenvoudig openen en later weder sluiten der Mounier-kanalen.

De verschillende kabels nu, loopen naar de veertien gebouwen, die als opstijgpunten dienst doen. Daar worden zij naar de zolders geleid door houten kokers; op den zolder wordt elke draad gesplitst, van een bliksemafleider voorzien en vervolgens gebracht naar de op het gebouw staande rekken, vanwaar de draden over de palen naar de huizen der abonnés gaan. Waar de *Bell* volgens het oude stelsel van telephoonaanleg haar draden van uit het centraal-bureau boven de societeit „de Groote Club” in eene rechte lijn over rekken en palen naar de abonnés moest brengen, had de gemeente-telefoon dus slechts betrekkelijk korte bovengrondsche draden noodig, want alle abonnés binnen eene sectie woonachtig, zijn verbonden door de draden uitgaande van het zich in die sectie bevindende opstijgpunt.

Aan Singel en Spuistraat komen de kabels der dertien secties — het centraal bureau is het veertiende of als men wil het eerste sectie-bureau of opstijgpunt voor het stadsdeel, waarin het staat — het hoofdgebouw in de kelders binnen en worden dan door een schacht of kabeltoren, inwendig van stevige steunbalken voorzien, naar boven geleid om allereerst te komen in de zoogenaamde splitsingkamer. In deze kamer worden de kabels, die dus ieder